

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **2** CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y
Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

COP D' ESPUELA.

A era hora.
L' heroe de Alcolea ha parlat.
Aquella boca tancada sistemàtica-
ment durant set o vuit anys, al últim
s' ha obert per dir lo que 'l cor sentia,
y lo que sent lo cor de 'n Serrano ayú-
denme Vds. a sentirlo.

De segur que vostés ja saben lo que ha dit. Com
que 'ls periódichs no parlan d' altra cosa, natural-
ment, per poch que llegeixin o que sentin llegir o que
s' tractin ab personas de las que s' enteran de politica,
bè 'ls n' haurá arribat alguna espurna.

Perque en Serrano sera lo que vulgan; pero es un
home que té molt bon buf, y quan parla se l' hi sent
l' alé per tot Espanya.

Ningú olvidará may que aquest alé de 'n Serrano un
dia va volcar un trono.

Ab això, segons com y segons qui, quan en Serrano
va a parlar ja es menester que s' apuntali.

Aquí tenen per exemple a ne 'n Sagasta, que avants
era partidari de la Constitució revolucionaria de 1869,
y que després fentla servir com de trampolí va anar-
se 'n de un brinco a la Constitució canovista de 1876,
y desde allí, naturalment, a la taula del presupuesto.

Donchs, avants de parlar en Serrano, duya 'l tupé
dret com un ciri. Pero en Serrano parla, se sent lo buf
correspondent, y 'l tupé se l' hi torna flonjo, y l' hi cau
com un desmay sobre la cara, tapantli 'ls ulls fins a
deixarlo cego.

Aquí tenen a n' en Moret, al orador de las flors y vio-
las y romani, que després de fundar l' esquerra di-
nástica, cosa que sempre excita la gana, y veyent los
bons resultats culinàris que dona 'l saltar de una Cons-
titució a l' altra, imita a n' en Sagasta, y de la *noche
a la mañana* 's declara partidari de la Constitució
de 1876.

Ja 'l tenen més estarrufat que un gall d' indi, espi-
cossant aplausos per las ciutats de Galicia, prometent
l' oro y 'l moro als que vulguessen seguirlo y men-
jantse 'l poder ab la vista.

Donchs parla en Serrano y cessa l' estarrufament
de 'n Moret. La bufada del general es terrible y se l'
hi emporta totes las plomas.

Ahí era jefe de un partit bulliciós, avuy no es res:
avuy está plomat.

—Pero, dirán vostés què es lo que ha dit aquest dit-
xós Serrano que haja produhit efectes tant terribles?

Una cosa molt senzilla.

En Serrano fins are s' ha estat mirant la corrida

desde la barrera. Quan la calaverada de Sagunto, co-
ronada per la fortuna, va treure 'l del candelero, en
Serrano ja llavors va escriure un paperet dihent en re-
sumen:—Nosaltres som y hém de ser sempre partidaris
de la Constitució de 1869: lo Códich elaborat per
tots los partits durant la revolució de Setembre ha de
ser constantment la nostra bandera. Si la monarquia
restaurada accepta aquesta constitució y ab ella l' es-
perit revolucionari, apoyarem a la monarquia restau-
rada, y ab ella procurarem afiansar en lo pais la li-
bertat y 'l progrés sense sotrachs ni violencias. Es ne-
cessari que a la sombra de aquesta bandera, s' hi
agrupin tots los liberals per salvar las conquistas re-
volucionarias.

Això va escriure en Serrano, en Sagasta va rebre 'l
paperet, se l' va ficar a la butxaca y no se 'n va re-
cordar més.

¿Hi estava conforme?

Al principi sí; pero després...

Després l' hem vist anar cul-arreras, acceptar la
constitució de 'n Cánovas, governar pitjor que 'ls
conservadors, escatimar las reformas, y no cuydarse
més que d' exprema las butxacas dels contribuyents.

Ha llaurat de la manera que l' hi ha donat la gana,
tot ho ha mistificat, tot ho ha falsejat, ha mort las
ilusions de tots los liberals de bona fé, ha trepitjat la
benevolencia de 'n Castelar, y ha fet dir al pais una
cosa que 'l pais no hauria may de dir-la:

—Per governar de tal manera, no hi havia cap ne-
cessitat de que caygués en Cánovas.

En aquesta situació es quan en Serrano ha obert la
boca, es quan ha tret lo paperet del escriptori y ha dit
a un redactor del *Imparcial*:

—Tinga, si es servit, publiqui aquest paper en de-
mostració de que are penso, com set anys endarrera.
Lo que llavors havia de ferse, que 's fassa avuy, si s'
hi es a temps. Jo crech que aquest paperet es una bona
recepta per salvar la llibertat de la patria y de las ins-
titucions.

Y 'l paperet de 'n Serrano ha caygut com una
bomba.

Sols los que monopolisan lo presupuesto y tenen
las potencias embotadas y 'l ventrell replé, han tractat
de fer veure que l' acte del general Serrano no té
cap importancia.

Pero ó bé predican lo que no creuen ó son molt
tontos.

L' acte de 'n Serrano es la segona edició de la ba-
talla de Alcolea: una batalla pacífica, sense tiros, sense
sanch, sense víctimas; pero una batalla trascendental,
que vulgas no vulgas ha de tenir grans conseqüen-
cias. Es la rehabilitació de la constitució de 1869.

Pel moment y sense atendre a lo que succehirá de-
mà, si 'ls que deurian aplicar la recepta del general,
s' obstinan en despreciarla, la declaració de 'n Serra-
no es un cop d' espuela clavat a las costellas de 'n Sa-
gasta.

Lo general té 'l taló molt dur, y 'l cop d' espuela ha
produhit una ferida.

¿Es ferida grave? ¿Es ferida leve?

Per are sols podem dir que sangueja, y las Córts,
quan se reuneixin, s' encarregarán d' examinarla.

Lo mateix pot ser una ferida que alsi la pell no
més y exciti a caminar endavant, com una ferida pro-
funda que haja anat a parar fins al cor de la fusió.

***

¡Anar endavant!

Es l' únich remey que l' hi quedaria a n' en Sa-
gasta.

Pero ¡ay! L' home del tupé es presoner de guerra de
'n Martínez Campos; y además als fusionistas lo ven-
trell plé y 'l greix no 'ls deixa caminar.

Si en Sagasta tracta de avansar, en Martínez Campos
se treurá l' espasa de Sagunto y dirá:

—Mestre, d' aquí no 's passa.

Y es molt facil, casi segur, que la ferida oberta per
l' espuela de 'n Serrano, arribi a gangranárseli.

Y llavors... la mar.

P. K.

PREPARATIUS.

's acosta, s' acosta 'l gran dia.

Los remats catòlics-apostòlics-
romans estan ja atents a la veu dels
pastors, esperant lo moment de mar-
char cap a Roma.

A últims d' aquest més la gran
curriolada nea enemiga del progrés y
dels adelantos del sigle, pujará al tren y repartida en
wagons de las tres classes, empendrá la penosa pele-
grinació cap a la Ciutat eterna.

No comprench aquest sistema de dir pestes del pro-
grés y aprofitarse de las sévas obras. Pe 'l mén modo
de veure, los pelegrins haurian d' anarhi a peu, ab lo
sèu tradicional bastó, las sévas petxinas, lo barret de
picador y la carabasseta corresponent.

Pero 'ls neos d' avuy dia son catòlics d' ànima y
positivistas de còs.

Avants una pelegrinació era un verdader acte de
mortificació y sacrifici; pero ¿ara? Ara 's va a Roma a
veure 'l Papa de la mateixa manera que 's va a Biarritz
ó a Caunterets a pendre las ayguas.

Tinguin la bondat de venir ab mí, y veurán de
quina manera organisan los pelegrins los preparatius
de marcha.

***

Donya Quiteria es una senyora viuda d' un alt em-
pleat, que viu en un primer pis mortificantse 'l cos
ab bons tallis y recreantse l' ànima ab continuas ora-
cions.

La senyora Mundeta es una infelis *doncella* de més
de cinquanta anys, que a copia de dejunis involuntaris
y de vetllar malalts passa aquesta trista vida, acurru-
cada en lo quint pis de la casa de donya Quiteria.

¡Capritxos de la sort! Totas dugas son bevyas: no
més se diferencian en la manera de practicar la be-
vyateria.

La senyora Mundeta contemplant los seus miserables
ahorros ha decidit anar a Roma ab la pelegrinació, y

avants de que arribi 'l dia de la sortida, vol preparar-se per fer lo viatge ab tota la comoditat compatible ab los seus insignificants recursos.

«Qui millor que donya Quiteria podrà ilustrar-la en aquest punt?»

La bona senyora baixa al primer pis. La mestressa la reb ab la rialleta de costum, y la vetlladora de malalts l' hi exposa l' objecte de la visita.

«Es dir que vostè també hi vè? exclama la bondadosa viuda, mirantse ab cert ayre de compassió.

«Si senyora: no voldria morir sense haver vist lo Sant Pare.

«No està mal pensat; pero iqué vol que l' hi digui! me sembla que 'l viatge no se l' hi assentarà gayre bé.

«Vol dir?»

«Està clar; vostè té la seva edat y si no hi va ben preparada, passarà moltes engunias.

«Per això voldria que vostè 'm digués lo que convidaria fer.

«Ja veurà; vostè deurà anar a tercera, per supueste...

«Segurament ¡com que no hi ha quarta!»

«D' aquí a Roma, pues, la distancia es molt regular y es precis que 's porti alguna cosa per rosegar, perque no crech pas que pensi dejunar una quinquena...

«Es veritat, portaré xocolata y alguna llonganissa.

«Ben pensat. Després, com que 'ls cotxes de tercera no son massa cómodos, té d' arreglar-se de manera que pe 'l camí 's pugui abrigar, y a las nits dormir una miqueta. Luego, al ser a Roma ¿ahont se fica? Allí tot va car, y encara que 'ns hi estém no més dos dias, aviat l' hi costarà un dineral... ò sufrirà molt.

«Això es lo de menos; d' una manera ó altra m' enquibiré: la qüestió es anarhi y poguer besar los peus del Papa y rebre la seva santa benedicció... No 'm sabrà greu sufrir.

«¡Ah! La veritat per això sol, si tingues de patir massa, jo no 'm mouria de casa. Déu vol lo cor de las personas, y per certas cosas ab l' intenció basta.

«¿Sí? Y donchs vostè ¿com s' ho compondrà?»

«Jo? Gracias a Déu tinc lo meu passament y ja que la ocasió se 'm presenta, vull ferho tot ab comoditat. Pendré pasatje en wagó de primera; me 'n porto la criada per si 'm succehia alguna cosa, y al ser a Roma no 'm faltará allotjament y taula parada com si fos a casa meua. Tot es qüestió de gastar més ó menos. Además; en companyia de nosaltres hi vindrán lo pare Ambrós, lo pare Ramon y lo pare Llorens, que ja han estat a Roma alguna vegada, y ells nos ensenyarán las trasqueras, de modo que podrém recorrer la Ciutat santa sense que 'ns deixem res per visitar... L' hi juro que aprofitaré molt bé 'l viatge; son uns sants varons molt trempats, que a més de servirnos de guias nos servirán de distracció.

«Y jo pobre de mi hauré d' anarhi sola! Cap dels sacerdots que conech hi vè! tots son tant pobres com jo mateixa...

«Filla, resignació; es la voluntat de Déu; al mon te d' haverhi de tot.

«Bé, si acás nos vèyam... ja m' ajuntaré ab vostès...

«No, no cal... fariam massa colla... ¡Ves que diria la gent!

«Com vulgui... ara moltes gracias.

«De res; disposi.

«¿Qué tal? ¿Qué 'ls ha semblat lo tipo de las dugas pelegrinas?»

La senyora Mundeta faria santament no anant a Roma; pero la pobra dona no ha entés las indirectes de donya Quiteria, y en lo seu entusiasme no veu res més que la immensa satisfacció de poguerse posar davant del Papa.

En quan a la viuda lo Sant Pare no es res més que una excusa. Per ella tot l' atractiu está en lo wagó de primera, en la comitiva dels capellans trempats y en las correrias pe 'ls llocs notables de Roma.

Afortunadament lo Papa las tractará a totas dugas de la mateixa manera.

A la senyora Mundeta l' hi donará a besar lo peu... y prou.

Y a donya Quiteria lo peu... y res més.

FANTÁSTICH.

ONÓLECHS de un fusiónista.
Avants de que 'n Serrano digués una paraula:
«¡Viva en Sagasta! ¡Viva mi dueño! ¿Qué s' han figurat aquests dissidents que venen aquí a fernos la traveta?... Bah, bah, bah... si fén badalls senyéuvos la boca, que aquí no hi ha més. Déu que 'l tupé de 'n Sagasta.»

Mientras en Serrano parla:

«Veyám que dirá... No sé... Se 'm figura que 'l dinar de avuy ha de posarse 'm malament.»

Després de haver parlat en Serrano:

«Home, això de l' esquerra dinástica y de la constitució de 1869 no está gens mal pensat. ¿Sabrian dirme ahont despatxan bitllets per empendre 'l viatge?»

«Continúa la fam a Andalucía, y mientras tant en un dels teatros de Madrid s' está posant un ball que deu ser de actualitat.

Figúrinse un ball que 's titula «Viva Andalucía» Sempre es un consol.

Andalusia—terra galana pica de péus—y balla de gana.

Los contribuyents de Murcia han hagut de pagar tot de un plegat vuit trimestres de contribució.

Una inundació de papeletas.

En cambi están encare sense repartir la major part de las sumas recaudadas fá prop de tres anys, per socorre als inundats de aquella comarca.

Lo góvern es aixis.

En materias de pagar:—Torni demá.

En materias de cobrar:—Mira que t' embargo.

Los que 'ns favoreixen ab la seva correspondencia, per los motius expressats la semana anterior, haurán d' esperar a la semana entrant, en que todas las cartas rebudas serán degudament contestadas.

Lo Marqués de Comillas ó com si diguessem l' acaudalat D. Anton Lopez y Lopez ha ofert dos millions de rals als pares jesuitas perque fundin un seminari.

Confessin que 'ls diners no poden emplearse millor. Fet y fet un seminari de jesuitas, ab lo temps, no será difícil que 's transformi en una principal de milicianos.

Los inglesos y 'ls egipcis se pican la cresta tot sovint.

Y com es natural los inglesos guanyan sempre, per la senzilla rahó de que s' han apoderat del telégrafo, y no passa una sola noticia que no la visurin.

D' aquesta manera tenen sempre la victoria depositada dintre de un aparato telegráfic.

Pero de 'n tant en tant succeixen cosas un xiquet estranyas.

Dias endarrera, 'l pobre Arabi, anava derrotat, fugint de las ulleras blavas dels soldats inglesos.

Y l' endemá, quan ja, segons los inglesos, devia trobarse entre las arenas del desert, va presentarse davant de Alejandria, a veure si 'ls seus enemichs estavan descuidats.

Tal vegada 'l tal Arabi no 's proposava sinó una cosa molt natural: posar un parte a Europa, dihent.

«No féu cas inglesos: tiran moltes bolas y pocas bombas.

¡Gracias! a Déu!

Al últim en Camacho no será menos qu' en Sagasta. Ell també ha rebut una carta sospitosa, una carta ó un paquet, tant se val, que també feya olor de sofre, y que contenia una renglera de cartutxos, comunicats per medi de uns fils conductors, tot lo qual havia d' explotar en lo moment de obrirse.

Afortunadament la trama s' ha descubert y en Camacho continua trempat com un jinjol, y sempre a punt de cobrarnos una nova contribució.

Y are diu que 'n Martinez Campos, picant de peus y fent una rebequeria, exclama:

«¡Jo també vull petardo!... ¡Jo també vull petardo!

Sembla que 'ls socios del Cassino fusionista de Barcelona s' han reunit per cambiar lo nom de aquest Centro.

Podria pendre 'l de Cassino de la mitja güerna.

Perque are 'l ministerialisme fusionista ja comensa a ser dur de rosegar.

A Sant Sebastian se juga descaradament per supueste contra la voluntat del góvern.

Y a Sant Sebastian mateix se representava *La voz pública*, ab fragments y alusions al estat d' aquella capital.

Entre altres se recitava aquesta redondilla:

Que el gobierno dulce y blando
que hoy del bien de España cuida
nos deje pasar la vida
como a los niños... jugando.

Lo director de escena va rebre un recadet de l' autoritat, dihentli que suprimís aquests quatre versos. Perque, naturalment l' autoritat no juga.

Y vels' hi aquí qu' en lloch de aquesta quarteta van recitarne un' altra, que deya:

Tenemos toros y fuegos
y bailes y serenatas
y teatros y regatas
y toda clase de juegos.

Aquesta vegada ja no va ser l' autoritat l' encarregada de aixelar a la companyia.

Una colla de galifardeus va anarse 'n al teatro a donar una xiulada, que 'l públich va ofegar ab una tempestat de aplausos.

Los fusionistas tenen recursos per tot.

Per unas cosas la partida de la porra; per altres la partida del pito.

La filoxera s' ha presentat a Santa Coloma de Farnés. Davant de aquesta calamitat van reunir-se 'ls propietaris per crear una Junta de defensa; pero un d' aquests, que per dirse Ramon y per altres circumstancias, pot molt ben alabarse de tenir las tres *erres*, va oposarse a tota idea de Junta, dihent que la filoxera es una plaga que Déu envia, y que Déu mateix s' encarregará de treurela.

Aixó vol dir que hi ha dugas classes de filoxera: la blanca que 's xucla la vinya y la negra que procedeix de las sagristias.

Y naturalment, filoxeras ab filoxeras no 's mossagan.

LA NOVELA DEL MINISTRE.

Neix com todas las criaturas,
mama, juga, salta, cau,
pesca nyanyos y algun blau,
y fa trenta mil diabluras.
Va a estudi, aprén oraciones,
llegeix un poch, suma, resta;
té molta afició a fer festa,
y molt poca a las lissons.
Es tussut y llaminer,
s' encanta per 'lla y per 'quí,
y... prou: aquí dona fi
lo seu capítul primer.

Capítul segon:—Vollat
d' un núvol de carabassas,
gracias a las sevas trassas
logra 'l títul d' advocat.
Ja es un home: du bigotis,
pretent tenir xispa y gracia,
beu, juga, y per més desgracia
fa versos d' amagatotis.
Quan parla 's remou y crida
y ensenya sempre las dents:
ab aquests elements
entra en lo bull de la vida.

Mira... mira... y l' home 's troba
perdut y ab un pam de nas.
¿Cap ahont tiras? ¿Qué farás?
¿Qu' es lo que t' pot fer més proba?
Divagant lo minyó 's pert
y així, en posició tant crítica,
resol entrá en la política
y 's fa vert, pero molt vert.
Drets, progrés, fraternitat,
lo inmanent, lo solidari...
vels' hi aquí 'l vocabulari
del roig-vert-descamisat.

Capítul quart:—Lo seu camp
es la premsa; allí, furios,
roda y gira pressurós,
brunsint lo mateix que un llamp.
La religió, lo poder,
las ideas més sagradas;
res s' escapa a las burxadas
de sa voluntad d' acer.
¡Com pulverisa ab sa ploma!
¡Com bull lo seu pensament!
«¡Ah! No hi ha més, diu la gent;
aquest minyó es un gran home!

Capítul quint:—Hi ha eleccions.
L' home 's belluga, predica,
fa promesas, s' embolica
y corra per tots cantons.
«Jo vetllaré dia y nit,
jo 'us ho reformaré tot.—
La gent hi vá, dona 'l vot
y l' home surt elegit.
Rugint com una avalanxa
se 'n va a Madrid a pas viu.
«¡Tot, tot per la patria! diu;
y al dí aixó 's toca la panxa.

Debers de pur patriotisme
que lligan a un home honrat,
obligan al diputat
a aceptar cert... embolisme.
L' ardor poch a poch s' apaga,
l' horisont ja no es tant trist,
ja no vèn tot lo que ha vist
ni posa 'ls dits a la llaga.
Y aixís, sense dir perquè,
tot fent certas salvetats,
y empassantse als més templans,
tanca 'l capítul sisé.

Capítol seté:—Tot muda al voltant del antich roig: procura lluhí y fer goig, y no 's tracta ja ab gent ruda. Llavors lo seu dictionari se compon de: Lo inviolable, la fé, l'ordre, lo immutable, y altres mots de reaccionari. Per últim toca 'l registre que dona 'l cop decisiu, y 'l home, tot sonrihent, diu:—Vet aquí ja soch ministre.

Tant bè com ab accent noble havia aclamat lo dret, sab fer volteja 'l fuet per clavar pallissa al poble. A cada instant 'l home llú nou títol ó nova creu, y á cada moment se 'l ven més terrible y més madu. Un dia una turba ayrada me 'l xiula tant y tant y bè, que 'l hi agafa no sé qué y 's fereix de la enrabada.

L'endemà, fent lo formal, diu un diari ab compunció:—Ayer ¡oh! ayer falleció don Fulanito de tal. Su aprovechada existencia ha sido en todo un modelo de abnegacion, valor, celo, patriotismo y consecuencia. Dios reciba pronto y bien en el seno de su gloria á este sol de nuestra historia.—Y un lector esclama:—¡Amen!

C. GUMÀ.

Los fusionistas suposan que l'acte de general Serrano no té cap importancia. Los fusionistas fan com en Carlos Altadill. Un dia, una persona que no tenia corretja per aguantar las sévas insolencias, vá donarli una tremenda plantofada.

—¿Carlos diuen que t'han dat una castanya? l'hi preguntávan després.

—No ca, responia 'l célebre gandul: me pareix que no... solzament he sentit un xiixiu assi á l'orella, he donat un giravolt; pero la bofetada no l'he sentida.

Antes de emprendre un viatge per l'extranger lo rey de Suecia s'ha fet assegurar per 600,000 coronas.

Y ha fet bè, que avuy dia no hi ha res segur, y los duels con pan son menos, y per un rey sempre es un consol guardarse una poma per la set y poder dir:—Me 'n vaig destronat; pero no tronat.

A Madrit hi ha hagut entre dugas donas un desafio á gavineta limpia. ¡Viva la sal de Madrit!

La familia real portuguesa havia de fer un viatge á Espanya, y l'ha suspés.

¿Per qué ha suspés lo seu viatge á Espanya la familia real portuguesa?

Misteris. Tal vegada han tingut por de que 'ls acompanyessen á Sevilla, exposantlos á que al tornar á Portugal algú 'ls digués:—Mestres ¿y donchs, qué no sabéu lo refrán? Quien fué á Sevilla perdió la silla.

S'admiran los periódichs extrangers de que á Alemania hi haja un tenor anomenat Wachtel, que á la edat de xeixanta anys canta y refila com un rossinyol.

De ben poca cosa s'admiran los alemanys. Aquí á Espanya tenim un altre tenor que 'n té tanta y acaba de donar io dó de pit. Es lo tenor Serrano.

De un periódich de Madrit:—Entre dos constitucionals:—¿Come el duque?—No pero ja pren l'absenta.

Fan notar alguns periódichs que lord Seymour l'almirant inglés se sembla á n' en Camacho, com un granet de pólvora á un altre granet de pólvora. Si: y 'ls contribuyents espanyols se semblan als habitants de Alejandria com un aixafat á un altre ou aixafat.

Las célebres declaraciones de 'n Serrano estaban consignadas en un paperet.

Seria un paper que tira á roig. Y per cert que als fusionistas los hi haurá fet l'efecte del paper de matar moscas.

Una opinió dels constitucionals:—«A lo menos serém poder fins lo part de la reyna.»—Es á dir: serán poder avants del part y en lo part. Pero ¿y després del part?

Després del part, poch més poch menos, serán á la tardor, es á dir á l'epoca dels vents frescos que fan caure la fulla.

Es molt fácil donchs, que al arbre de 'n Martinez Campos l'hi cayga l'única que té. La fulla de l'espasa de Sagunto.

No hi ha remey: en Sagasta está deixat de la má de Dén.

Dias endarrera surt á cassar, apunta á una llebra y mata al gos del Albareda.

Un pobre gós, es á dir l'emblema de la fidelitat.

Blancos aixis en Sagasta 'ls fá molt sovint.

Quan era á l'oposició apuntava á la reacció; pero al pujar al poder, se l'hi dispara l'escopeta y mata á la llibertat.

Després, al repartir empleos, apuntava als centralistas y feria als constitucionals.

Un dia es molt fácil qu' en compte de apoyarse la culata á l'espallia s'hi apunti 'l canó y 's clavi un tiro.

Una caricatura de un periódich francés á propósit de las ulleras blavas dels inglesos: representa un soldat, demanant permis al seu comandant per retirarse.

—Com s'enten fora de combat vosté? No l'hi veig pas cap ferida.

—Comandant, se m'ha trencat un vidre de las ulleras.

Apuros de una senyora:

—Tinch tres metjes, deya: l'un m'aconsella que vagi á Vichy. l'altre que vagi á Ribas y 'l tercer que vagi á Sant Hilari. No sé que fer.

Després de rumiar una mica:

—Ja ho sé: aniré á Vichy y enviaré á Sant Hilari y á Ribas á dugas personas de confiança.

A Madrit ha comensat á publicarse un periódich titolat *El Cabecilla*.

Es molt fácil que 'ls seus redactors l'escrigan ab pólvora desfeta ab vinagre, y que per regalo, de 'n tan en tan, se 'ls hi envihi un trabucasso á domicili.

En Moret se queixa de que aquí á Espanya hi haja tants metjes, tants advocats, tants homes de carrera, y en cambi hi haja tants pochos industrials.

Un gastrónomo deya:

—Quin galliner tant pobre: apenas hi ha cap pollastre.

Un noy que dorm com lo guix deya un dia:

—A mi m'agrada ficarme al llit, tombar-me de costat y l'endemà trobar-me encare al mateix puesto.

Resposta del seu pare, que es molt avaro:

—Está clar; aixis s'esmoian menos los llansols.

Se confessava un home molt pobre, y 'l confés l'hi preguntava:

—Ha menjat carn en la Quaresma?

Resposta del penitent:

—Ni en la Quaresma ni en lo resto del any.

Després de molt temps de no veure's, se troban dos amichs y un d'ells pregunta al altre:

—¿De qui portas dol, Arturo?

—Del meu oncle de la Habana.

—Home, t'acompanyo en lo sentiment y al mateix temps te dono l'enhorabona.... Suposo que serás rich.

—¿Rich? ¿No sabs lo que vá deixarme?

—Que 't diré pobre de mi!

—Una ullera de llarga vista.

—Te la devia dar porque vejis lo que son las cosas d'aquest mon.

No hi ha res més terrible que las criaturas per tornar respostas de aquelles que á un hom lo deixan clavat.

En un dinar de familia hi havia convidat un senyor qu'era molt criaturer.

—Mira neu, diu á un xavalet de sis ó set anys, si 'm fas un petó 't donaré un confit.

Lo pare de la criatura:

—No l'hi fassis pas, mira que t'encomanará la barba.

—No ho crech diu lo nen.

—¿Per qué?

—Perque tú sempre fas petons á la mamá y no l'hi encomanas pas.

Un gendre viatjava en un wagó del tren ab la seva senyora, la mare d'aquesta y un amich seu.

De prompte entra una mosca d'ase per la finestreta y clava una fiblada al gendre.

—¿Per qué no la matas? l'hi pregunta 'l seu amich al veureho.

Lo gendre se l'hi acosta á cau d'orella y l'hi diu:

—Déixala, á veure si pica á la sogra.

Párrafo de una carta que dirigeix á la seva familia un senyor que ha anat á passar l'estiu á fora:

«A la fonda hi ha tantas pussas, que m'hi causat de matrias, y ja no 'n mato cap. Prefereixo que 's morin de indigestió.»

Á LO INSERTAT EN L'ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA. 1.ª—Es-ca-la.
2. Id. 2.ª—Mar-ti-ri.
3. TRENCA-CAPS.—Comissionat d'apremis.
4. QUADRAT DE SÍLABAS. CA SA CA
SA NA LLA
CA LLA DA
5. GEROGLÍFICH.—Lo cautiu busca ser lliure.

XARADA.

Qui vesteix hu-dos es dona;
y qui la dos-tres modista,
qui maneja tres-segona
qu'es fuster es cosa vista.

Qui primera repetida
es, sens dupte, ó vell ó nen;
qui menja tres invertida
lo mal olor no l'ofen.

Qui hu-tres quan hi ha hu-tres-quart
qu'está alegre segur es;
qui s'espanta y es cobart
que no vagi á la hu-dos-tres.

Y qui 'l tot encar demana
per poderme endaviná,
que 'l busqui per la Campana
y de fixo 'l trobará.

UN TAPÉ Y F. DE T.

ENDAVINALLA.

No 'm veurás si no 'm despullas
no més que 'ls dos caps que tinch;
só llarch y sols per servirte
m'accontento de morir.

CELDONI FLORAMICAS.

TRENCA-CLOSCAS.

Avellana—Gerona—Avinyó—Templaris—Sabateret—
Amargós—Serra.

Ab tots aquests noms de carrers que passen, formar lo nom de un home que no pot passar.

E. POSADAS.

CONVERSA.

—Mira, tú, la mèva promesa.

—Es molt maca, noy.

—Ramon ¿sabs com se diu?

—¿Cóm diable vols que ho sáiga? Dígamho.

—Es inútil entre tots dos ho hém dit.

AYMANT J. Q.

GEROGLÍFICH.

TR

que

VII

↓

N

VVVV

que

TRO

BABA

LLARCH Y PRIM.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mú, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 11 y 13

QUI ENDAVANT NO MIRA, ENDARRERA CAU.

Per ferlo anar endavant ha de donàrseli una empena; pero ab l' empena es molt fàcil que s' entranqui y cayga de bigotis.